

Η ΣΑΤΡΑΠΕΙΑ

Τὶ συμφορά, ἐνῶ εἶσαι καμωμένος
γιὰ τὰ ὠραῖα καὶ μεγάλα ἔργα
ἢ ἄδικη αὐτὴ σου ἢ τύχη πάντα
ἐνθάδ' ἄρουνσι κ' ἐπιτυχία νὰ σὲ ἀρνεῖται
νὰ σ' ἐμποδίζουσι εὐτελεῖς συνήθειες,
καὶ μικροπρέπειες, καὶ ἀδιαφορίες.
Καὶ τὶ φορικτὴ ἡ μέρα ποῦ ἐνδίδεις
(ἡ μέρα ποῦ ἀφέθηκες, κ' ἐνδίδεις),
καὶ φεύγεις, ὁδοιπόρος γιὰ τὰ Σοῦσα,
καὶ πιαίνεις στὸν μονάρχην Ἀρταξέρξη
ποῦ εὐνοϊκὰ σὲ βάζει στὴν αὐλὴ του,
καὶ σὲ προσφέρει σατραπεῖες, καὶ τέτοια.
Καὶ σὺ τὰ δέχῃσαι μὲ ἀπελπισία
αὐτὰ τὰ πράγματα ποῦ δὲν τὰ θέλεις.
Ἄλλα ζητεῖ ἡ ψυχὴ σου, γι' ἄλλα κλαίει·
τὸν ἔπαινο τοῦ Δήμου καὶ τῶν Σοφιστῶν,
τὰ δύσκολα καὶ τ' ἀνεκτίμητα Εὐγε
τὴν Ἀγορά, τὸ Θέατρο, καὶ τοὺς Στεφάνους.
Αὐτὰ ποῦ θὰ σὰ δώσει ὁ Ἀρταξέρξης,
αὐτὰ ποῦ θὰ τὰ βρεῖς στὴν σατραπεῖα·
καὶ τὶ ζωὴ χωρὶς αὐτὰ θὰ κάμεις.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ